

РЕШЕНИЕ

№ 1139

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 135 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ТАНКА П. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **ЕМИЛИЯ ЕВЛ. СТОЙЧЕВА**
като разгледа докладваното от **ТАНКА П. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20241110201072 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР), вр. с чл. 145 - 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от Б. Е. Ш. чрез повереника му – адвокат З. С. – САК срещу заповед за задържане на лице рег. № 228 зз-84/04.01.2024 г., издадена от полицейски орган *** от 04 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) "задържане за срок до 24 часа".

В жалбата се релевират доводи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като е постановена при неспазване на установената форма, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и при несъответствие с целта на закона. В случая не били посочени каквито и да било действия на Ш., обосноваващи задържането му, поради което съществувала неяснота какви са фактическите основания за това. Липсвало посочване на фактическите обстоятелства, въз основа на които се твърди, че лицето е автор на каквото и да било престъпление.

В проведеното по делото съдебно заседание, жалбоподателят Б. Е. Ш., редовно призован, се явява лично и с пълномощника си - адв. С. - САК, която поддържа жалбата, като пледира същата да бъде уважена. Претендира заплащане на сторените разноски по делото за адвокатско възнаграждение, за които представя доказателства за извършеното им плащане.

Ответникът – полицейски орган *** – служител на 04 РУ-СДВР, редовно призован, се явява лично. Същият оспорва жалбата, като в дадения

ход по същество излага аргументи за законосъобразност на обжалваната заповед и предлага съдът да се произнесе с решение, с което да я потвърди.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед за задържане на лице рег. № 228 зз-84/04.01.2024 г., издадена от полицейски орган *** – служител на 04 РУ-СДВР, на Б. Е. Ш. на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е наложена ПАМ "Задържане за срок до 24 часа" в помещение за временно задържане на 04 РУ – СДВР.

Като фактическо и правно основание за издаване на заповедта е посочено "във връзка с чл. 131, ал. 1, т. 12 от НК".

Жалбоподателят е подписал оспорваната заповед, като му е било връчено копие от нея. Ведно с посочената заповед, Ш. е попълнил декларация (приложение № 1 към чл. 15, ал. 1) на 04.01.2024 г. в 19:00 часа, в която е посочил, че е запознат с правата си при задържането, както и че не желае адвокатска защита по негов избор; не желае адвокатска защита по реда на Закона за правната помощ; не желае медицински преглед от лекар по негов избор и за негова сметка; не желае медицински преглед от лекар; не желае да се уведоми член семейството му за неговото задържане; уведомен е за правото на свиждания, да получава колети и храна, както и че няма нужда от специална хранителна диета.

Към административната преписка е представен протокол за личен обиск на жалбоподателя, в който са описани личните му вещи. Същите са върнати срещу подпис при освобождаването на лицето.

По делото като доказателства са приети представените с административната преписка документи, както и удостоверение от СДВР за длъжността на ответника ***; писмо, подписано от ВПД Началник 04 РУ-СДВР ведно с документи и обяснение, че по повод задържането на Ш. е образувано бързо производство за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 от НК; квитанция за внесена държавна такса; пълномощно; платежни документи и други.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ДОПУСТИМА, подадена от активно легитимирано лице с правен интерес да оспорва, в предвидения преклузивен срок и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество същата е ОСНОВАТЕЛНА.

Заповедта, предмет на съдебен контрол в настоящото производство е издадена от материално и териториално компетентен административен орган - полицейски орган по смисъла на чл. 57 от ЗМВР, осъществяващ охранителна дейност по чл. 6, ал. 1, т. 2 от ЗМВР и притежаващ качеството полицейски орган по чл. 72 от ЗМВР, при спазване на предписаната от закона

форма по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК, поради което съдът намира, че оспорения акт не страда от пороци водещи до неговата нищожност.

На следващо място, настоящият съдебен състав приема, че в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на оспорващата страна и да са препятствали възможността ѝ адекватно да я организира.

Спазено е изискването за форма на акта, като заповедта за задържане на лице съдържа реквизитите, посочени в чл. 74, ал. 2 от ЗМВР: името, длъжността и местоработата на служителя издал заповедта, основаниято за задържането, данни идентифициращи задържаното лице, датата и часа на задържането, ограничаването на правата на лицето по чл. 73 от ЗМВР, както и правото му да обжалва пред съда законността на задържането. С декларацията, съставена на 04.01.2024 г. е заявено запознаването с правото на адвокатска защита, на медицинска помощ, на телефонно обаждане, с което да съобщи за своето задържане.

На следващо място, в атакуваната заповед е посочено основание по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 от НК.

В конкретиката на казуса обаче е налице противоречие на материалноправните разпоредби – от събраните по делото доказателства не се установяват данни за извършено от страна на лицето престъпление, поради което не са изпълнени предпоставките за приложение на материалноправната разпоредба на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Налице е отменителното основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

В акта освен, че е изписан цифрово – чл. 131, ал. 1, т. 12 от НК, липсва описание на фактическата обстановка, както и на обстоятелствата, при които задържаното лице е извършило някаква противообществена проява или престъпление. Това води до невъзможност за осъществяване на съдебен контрол за законосъобразност на заповедите за задържане. Преценка за законосъобразност на един административен акт е възможен само тогава, когато той съдържа минимални реквизити съгласно изискванията на АПК.

Императивно предвиденото изискване за мотивираност на административните актове има за цел да не бъде нарушавано правото на защита на лицето, адресат на акта, както и да не бъде преградена възможността му адекватно да я организира.

Независимо, че в настоящия случай административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност, същия е следвало да изложи в заповедта какви са конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържане. В този смисъл е и т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР № 4/2002 г., съгласно която липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт.

Допустимо е обстоятелствата, мотивирали органа да издаде оспорения акт, включително и фактическите основания, да се съдържат в други документи от административната преписка. В случая фактическите основания не се съдържат в нито един документ, приложен като доказателство по

делото, с изключение на едно изречение в писмо на ВПД Началник 04 РУ-СДВ с УРИ № 228000-1490/17.01.2024 г., в което уведомява настоящия съд, че е образувано бързо производство за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 от НК. Обжалваната заповед за задържане не е и косвено мотивирана чрез материалите от административната преписка. Най-напред, в заповедта не е цитиран, а в последствие не е и приложен, какъвто и да е документ, който да се счита за неразделна нейна част. При положение, че полицейският орган, постановил задържането, не го е обосновал при извършването му, съдът не може вместо него служебно да прави подобна връзка и е недопустимо пост фактум да дописва липсващите фактическите основания на това задържане, извличайки ги от едни или други данни по административната преписка.

По изложените съображения, обжалваната заповед не отговаря на изискванията по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР вр. чл. 30, ал. 2 КРБ, чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК и член 5, § 2 ЕКЧП, съставляващи процесуални гаранции за правото на свобода и сигурност по чл. 30, ал. 1 КРБ и член 5, § 1, изр. 1 ЕКПЧП срещу произволното негово ограничаване.

При тази неконкретност от фактическа страна в заповедта, основанията за постановеното с нея задържане не могат да се считат съобщени на жалбоподателя, с връчването ѝ по реда на чл. 74, ал. 6 ЗМВР. Това кумулативно го лишава и от процесуалната гаранция по член 5, § 2 ЕКПЧ, и от тази по член 5, § 4 ЕКПЧ - от заповедта за задържане Б.Ш. не би могъл да придобие представа защо е задържан, без което не би могъл ефективно да оспори законността на това задържане по съдебен ред.

Задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 вр. чл. 73 от ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява по смисъла на чл. 22 от ЗМВР принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. За прилагането на процесната принудителна административна мярка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Същата се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъпление. Разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 1 от ЗМВР предполага наличието на достатъчно данни по смисъла на чл. 207, ал. 1, вр. чл. 211, ал. 1 от НПК, от които да може да се направи основателно предположение, че конкретно лице е извършило престъпление. С други думи, данните следва да са налични преди постановяването ѝ, респ. преди задържането на лицето, а не да се установяват след това. Обратното би довело по скоро до произвол при прилагането на мярката и необосновано задържане на лица, което противоречи на целта ѝ, която не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на заподозрения в извършването му или да се укрие, или да извърши друго престъпление, или да осуети наказателно преследване. В случая изобщо не е ясно защо е задържан жалбоподателя, налице ли са някакви данни за неговото участие в извършване на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 от НК. За всеки конкретен случай на задържане установяването на данните е в тежест на

административния орган и в случая това не е извършено, т.е. предпоставките за нейното налагане, в случая данни, че лицето е извършило престъпление, следва да са налице към момента на задържането, а в конкретния случай, от страна на административния орган не са представени никакви доказателства за връзката на задържаното лице с твърдяното престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 от НК.

На следващо място, според настоящия съдебен състав се установява и несъобразяване с целта на закона – отменително основание по чл. 146, т. 5 от АПК. Със задържането е нарушен принципът на съразмерност, приложим в административното производство - чл. 6 от АПК. Задържането за срок от 24 часа по реда на чл. 72 от ЗМВР е ПАМ, която в зависимост от случая би могла да има превантивен или преустановителен характер. Задържането по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР съставлява ограничаване на правото на свобода и съгласно чл. 5, пар. 1, буква "с" от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи по изключение е приложимо с цел да осигури явяването на лицето пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. В конкретния случай приложената ПАМ не се оправдава от никоя от тези цели. Самоличността на лицето е била установена, не се установява със задържането на жалбоподателя да е предотвратено или преустановено извършването на престъпление. Не е имало и данни за опасност от укриване на жалбоподателя.

От събраните по делото доказателства не се установяват данни, респективно съпричастност на жалбоподателя към посоченото престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 от НК. Със задържането правата и законните интереси на жалбоподателя са засегнати в по-голяма степен от необходимото от гледна точка на целта, за която се издава административният акт.

По изложените съображения оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна на основание чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК.

При този изход на правния спор разноски се дължат в полза на жалбоподателя, чийто процесуален представител своевременно поиска присъждането на такива в размер на 1810 /хиляда осемстотин и десет/ лева, от които 1800 лева – адвокатско възнаграждение и 10 лева – държавна такса.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата има такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал акта.

Съгласно чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес по ЗМВР, минималното възнаграждение е 750 (седемстотин и петдесет) лева.

В случая обаче съдебният състав намира, че при определяне на размера на адвокатското възнаграждение, съдът не е обвързан от минимално

определения размер на адвокатското възнаграждение, посочен в цитираната наредба, с оглед решението на СЕС, постановено на 25.01.2024 г. по Дело С 438/22 по описа на СЕС. В посоченото решение СЕС е приел, че " Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, както и че " член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики".

Предвид посоченото решение на СЕС, съдът намира, че не е обвързан от минималния размер на адвокатските възнаграждения, посочен в Наредба № 1 от 2004 г. на Висшия адвокатски съвет, при определяне на възнаграждението по реда на чл. 38, ал. 2 ЗА.

Ето защо, тъй като съдът приема, че делото не е с висока фактическа и правна сложност, адвокатът е изготвил жалба и се е явил в откритото съдебно заседание, проведено по делото, следва да му бъде определено адвокатско възнаграждение в размер на 500 /петстотин/ лева, която сума ответната страна следва да бъде осъдена да му заплати. Съдът намира този размер за справедлив, след преценка на вида и обема на осъществената защита, както и фактическата и правна сложност на делото.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице рег. № 228 зз-84/04.01.2024 г., издадена от полицейски орган *** – служител на 04 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т.1 от ЗМВР на Б. Е. Ш. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) "задържане за срок до 24 часа".

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. Е. Ш., ЕГН ***** сумата от 500 (петстотин) лева, представляваща направени разноски в производството по обжалване на заповедта.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - София град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните на основание [чл. 138 от АПК.](#)

Съдия при Софийски районен съд: _____